

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Sildig Opvaagnen (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 80. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388825600/facsimile.pdf> (tilgået 12. maj 2024)

Anvendt udgave: Noveller

umiddelbart dertil – en rædsom Mistanke greb mig, og var ikke langt fra at gaae over til Vished. Jeg havde om Sommeren ofte drukket Thee og spilt Lombre i det samme Lysthuus, og mindedes godt, at Man der meget tydeligt kunde høre, naar Nogen var inde paa Munderingskammeret. En sørgelig Sandhed maatte upaatvivlelig ligge til Grund for Patientens Phantasier.

Medens Frue H* var ude – sikkert nok for at anstille Undersøgelser efter de erholdte Vink – kom Doctoren af sig selv. Han gik med bekymret Mine hen til Sengen, betragtede den Syge, følte hans Puls, saae betænkeligt til mig, og rystede paa Hovedet.

Majoren vaagnede – han stirrede stivt og forfærdet paa Doctoren. »Hvad!« udbrød han, »hvad skal det betyde? De bildte mig ind, at deres Maad var rejst til en Syg ude paa Landet, og blev borte inat, og her staaer han lyslevende for mig. Hvorfor vilde De narre mig? hvorfor vilde De give det aftalte Tegn? fæstede De ikke den røde Sløjfe i Lysthuusgardinet? Gaae gaae! og sov hos deres egen Mand! Deres Forvovenhed gaaer alt for vidt, og Krukken kan gaae saa længe tilvands, indtil den gaaer hærteles hjem.« Jeg stod som paa Gløder. Jeg drog Doctoren med mig hen til Vinduet; jeg vilde forhindre ham fra at høre og lægge Mærke til mere. »Hvad mener De?« spurgte jeg. »Han phantaserer stærkt,« svarede han; »Sygdommen tager ingen god Vending.« »Hans Ideer ere reent forkeerte,« vedblev jeg. »Aa nej!« raabte Majoren, som havde hørt hvad jeg sagde; »jeg veed ret godt, hvad jeg siger; og jeg erklærer Dem cengang for alle, Frue L*! nu skal det være forbi imellem os! Det er Synd baade mod deres Mand og min Kone, og Ingen af dem forskylder det af os.«

Nu begyndte Doctoren at blive opmærksom: han kastede et hurtigt Blik ud til Lysthuset, hvis øverste Vindue Man fra den Syges Værelse kunde see. Jeg fulgte hans Øjne, og – indenfor Vinduet stod Majorinden med opløftede, sammenknugede Hænder; men i samme Øjeblik forsvandt hun ogsaa. Himmel! hun maatte folgelig have fundet den lønlige Gjennemgang, som Febricitanten omtalte. – Denne faldt atter hen.

Doctoren blegnede. Jeg greb hans Haand og hvidskede: »For Guds Skyld! kjære Ven! De lægger dog aldrig Fødd til hvad et Menneske taler i Vildelse? I en saadan Feberparoxysme kan jo en Patient indbilde sig de urimeligste Ting af Verden.« Han saae eftertænksom paa mig; men svarede ikke. I hans Øjekast laae Noget, som kunde udtydes: »Du